

© Editura EIKON

București, Calea Giulești 333, sector 6,
cod poștal 031310, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCIS)

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MUREȘAN, VIANU

Cele două capete ale tăcerii / Vianu Mureșan. - București : Eikon, 2021
ISBN 978-606-49-0583-3

821.135.1

DTP: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

VIANU CELE DOUĂ MUREȘAN CAPETE ALE TĂCERII

E I K O N

București, 2021

Cuprins

preambul	5
născut cu țârâita	12
de ce ai venit atât de târziu?	14
e vremea să pleci	17
ploaia de aur	22
sibiu	25
la malul mării	27
rime	29
cunoaștere	30
te-ai cuprins într-o rochie neagră	34
întâmplare cu o femeie roșcată.....	36
primăvara oaselor	40
în rest toate sunt cam la fel.....	43
orașul câinelui	48
îngerul	50
această pleopă a vieții	53
tablou impresionist cu tine	55

poate că acel vuiet	59
doliul și ecoul	60
moartea câinelui	61
neliniștea orelor	64
acea dimineață	66
nu ți-am spus	68
viață albă	74
cele două capete ale tăcerii	75
vitraliul	80
noapte fără ea	85
visul	86
lunecare lentă	87
cartea de anticariat	90
sentimental journey	92
zăpadă și fum	94
într-o bună zi	96
peisaj cu bătrânul absent	101
bunicul	104
pe contrasens	110
dragostea despărțirilor	115
ruga nevrednicilor	121
omul de prisos	124
somnul vieții	129
semne	131
scrisoare lui Vasile Gogea	132
erou din întâmplare	135
părea incredibil	138
lumină	144
presentiment	147

revelație	148
visul mării	150
tânguiri	152
tată, te-am văzut	155
ziua mamei	158
e vremea morților nebuni	160
psalmul fericirilor pierdute	167
așteptând acea mare durere	
cu frunțile luminate	174
profetul ignorant	178
a venit seamănul și mi-a zis	184
o să stau și azi acasă	187
viața merge înainte	192
gemeni dincolo	203
ziua dumnezeiască	212

nu m-am născut cu totul deodată
 sufletul meu a întârziat, a întârziat
 am apucat să îngân cuvintele
 am apucat să fac tumbe și să râd
 să privesc mirat ochii animalelor
 și să mă-ncălzesc la aburul gurii lor
 să cresc copii care nu erau ai mei
 să mă văd părăsit de niște bucurii
 la care doar am visat
 să car și azi și mâine apă de la fântână
 deși nu-mi era sete

într-un târziu a venit și sufletul
 părea obosit, aș zice chiar bătrân
 nu știu dacă-mi era potrivit
 nu știu nici măcar dacă era al meu,
 dar l-am luat așa cum era
 și l-am lăsat să se întocmească în mine
 până atunci trăisem fără el,
 dar nu știu dacă mi-a fost
 mai rău ori mai bine
 mă obișnuisem așa
 o prea mare bucurie atunci
 m-ar fi întinerit brusc
 și n-aș fi știut cum să mă port

trăisem mereu la o vârstă la care
 orice zi seamănă cu cele de dinainte
 și fiecare noapte aduce un somn veșnic
 la acea vârstă diminețile sunt minuni
 pierderile din vis mai dureroase ca ceasul nașterii
 prea multă înțelegere mi-ar fi tulburat liniștea
 până atunci am vorbit fără de limbă
 și tot ce nu puteam spune îmi aroma gura
 încălzeam aerul cu obrajii
 când mi se terminau vorbele,
 dar nimeni nu vedea semn bun în asta

am iubit până atunci fără nicio dragoste
 dădeam când și când din inimă mai tare
 să se audă o forfotă-n jur, o chemare,
 dar de se oprea cineva în dreptul meu
 mi se făcea rușine și încetam să mai bat
 stăteam o vreme cu capul plecat
 până ce lumea se sfârșea împrejurul meu
 într-un târziu venea noaptea
 întunericul ei eram eu.

de ce ai venit atât de târziu?

*dar spune-mi, tu când taci
tu când taci din câte pliuri te desfaci
prin câte ochiuri de fereastră
trece privirea ta verde-albastră*

„de ce ai venit atât de târziu?”, ai întrebat
când am dat să-ți răspund timpul trecuse peste mine
voiam să îți spun că din oră în oră
bucuria mi se stinge în ochi ca o floare tăiată
când priveam o fotografie în care îmi zâmbeai

și era bine

în acea zi nu se întâmplase nimic special
pur și simplu ieșisem împreună în parc
lumina de asfințit vărsată peste lac
îți întindea umbra ca pe un arc,
iar eu cum mă încordasem
să-ți prind în poză piciorul și gheata
din umbra ta întinsă țâșneam ca săgeata

observasem chiar atunci la tine un fel de uitare care te
făcea mai volubilă, copilăroasă
știu că nu era neapărat iubire,
dar pe fața ta mișcată de zâmbete
vedeam ceva, un aer în care mi te încredințai

și erai prețioasă

atunci erau multe feluri de fericire neașteptată care venea
din toate părțile
deși nu ne era clar că-i vorba de fericirea noastră
înțeleg abia azi, când nu o mai primesc de nicăieri
că ne amintea pentru scurt timp de aerul bun al acelei veri
în care am mers împreună la mare,
iar tu purtai o rochie de cicoare albastră
prin care apa îți spăla gleznele cu spumă de sare

*căutasem parcă această emoție
elementară în toate cărțile*

(mi se părea că tot ce era ambiguu în pasiunea noastră
se va lămuri de la acea frumusețe pe care n-o vom uita niciodată
că voi auzi mereu plescăitul valurilor când îți atingeau gambele
în vreme ce apa vuia-n larg cu gustul pielii tale pe limba sărată
și asta va ține pentru mult timp locul oricărei aventuri,
oricărei bucurii
îmi va fi uimire și rugă până la capăt,
iar râsul tău învăluit cu briza mi-a ține sufletul când o să
scapăt)

*că o să se destrame în tine
eșarfele acelor nostalgii*

mersul zvelt te scotea parcă din vârstă
pașii îți lunecau ca într-un dans
eu din urmă îți priveam umerii cum se mișcă-n balans
și de la părul tău castaniu
purtam culoarea înspre apusul pustiu

*seara ne învăluisse lin
orizontul incins băuse soarele pe jumătate
noi ne-am îndepărtat,
dar umbrele noastre au mai rămas pentru puțin timp
alăturate.*

e vremea să pleci

este undeva o casă din care te pregătești să pleci
s-a adunat atâta trecut cu care nu știi ce să faci
unde să-l mai dosești

*– pălăriile sunt pline
gulerile paltoanelor sunt pline
scobiturile obrajilor sunt pline –*

atâta timp s-a cernut prin tine
fără să lase cea mai slabă urmă de înțelepciune!
e drept, te-ai poticnit de multe ori, însă vocea ascunsă
ce te zăpăcea mereu când își dădea drumul
gângăvea cu prea multă îndrăzneală

*– de-ar fi fost să fie rău,
putea fi mult mai rău
dacă nu e mult mai rău
se vede că e bine încă destul –*

incertitudinile te făceau mai transparent
băltitul zilnic în fapte zadarnice
te ținea într-o euforie fără rost, prostească aproape
atâta uitare și inutilitate ți-au subțiat firea
și tu tot n-ai învățat să te desprinzi
te învărți prin casă fără direcție
te muți agitat de la ușă la fereastră

privești afară de parcă ți s-ar fi luat brusc o ceață de pe ochi
și frumusețea grădinilor te umple de lacrimi
tot ce este acum frumos îți vorbește
de minunea neînțeleasă în care ți-ai prăpădit viața
vezi o cicoare târzie în după-amiază de toamnă
cum spoiește cu albăstreala ei cerul
adiată de vânt într-ascunsul,
iar lumina abate reverențe la coroana ei
și te îneacă amarul de vreme cât n-o s-o mai vezi

te fâstăcești chiar dacă nu ai de la cine să-ți iei rămas bun
de parcă ar fi fost tot timpul cineva ascuns aproape de
tine

— cineva prin care trece vântul,

dar nu șuieră

cineva cu ochii ca scânteia

cineva pe care tăcerea îl înalță

căruia ascunderea îi dă putere —

s-ar fi ocupat să ai unde sta, să ai de mâncare
să ai pace în somn,
iar acum că nu-l poți simți
când vrei să-ți lipești obrazul de un cunoscut, te tulbură
ruperea de el
există atâta stângăcie în felul tău de-a te purta cu
lucrurile simple
ai ajuns să joci la perfecțiune un rol pe care nu-l poți
învăța

— mai niciodată pus în fața evidenței

tu nu știi cum să te porți

ce ar trebui să faci

cum să te dezmeticești

și această nepotrivire îți iese foarte bine —

e atâta înduioșare în neputința ta
de-a merge pur și simplu mai departe fără să te întrebi
de ce
sentimentul că nu e nimic de făcut îți vine ca o mânășă
îl simți în străfund și răbufnește în tine gândul retragerii
ai vrea să-ți ia locul o umbră, o adiere de vânt
ceva cât mai slab, mai greu de simțit și de înțeles
cât să nu te rușinezi că lipsești

sunt câteva cărți rămase în raft pe care, probabil,
nu le vei mai citi,
iar această neîmpăcare le va fi semnul de carte

strivit între pagini – nu-l va mișca nimeni de-acolo pe veci –

este o îndelung folosită ceașcă de ceai de-acum fără toartă
o perdea demult lăsată peste geam după care, ascunși,
păianjenii captează pulberea zorilor în firicele aurii

*– când tu dormi, când tu nu bănuiești nimic
de-ar ține măcar acea învolburare ca de derviş
în care păianjenii își consumă beția și strălucirea
rotindu-se, rotindu-se
măturând cu plasele polenul razelor răsărind
măcar cât visul, cât visul tău de-ar ține –*

dimineata la aceeași oră fixă sună sirena într-o fabrică
unde nimeni nu mai lucrează de ani buni
la sunetul ei oftează câțiva pensionari prematuri
care acum au foarte, foarte mult timp liber
și multă energie ca să tresară și să înghită în sec
niște șomeri trântiți pe scaune murdare de bodegă
cu mucuri de țigară înghețate între buze
și fețele împăclite de fumul plumburiu
în care citesc limpede că nimic nu va fi mai bine
de aici înainte

nimic nu va fi mai bine
că după o pierdere vor urma altele, apoi altele

*– dacă ai apucat-o pe panta aceasta
cu greu te vei mai putea controla*

*nici nu-ți trebuie alcool
ca să cazii pradă descurajării
e destul să simți cum de la o zi la alta
picioarele îți sunt mai grele, ca de lut
măinile lipsite de îndemânare
privirea împăienjenită, vorba îngălată
că nu mai are răbdare nimeni să te asculte
o să înțelegi că nu trebuie să cazii
pentru a ajunge-n abis
e destul să fii inghesuit de neputință
să tremuri
să te ia cu răcoare
și mintea să ți se întunece –*

rămâne un cățel lingându-și lăbuțele pe terasă
zăbovești parcă acum mai mult cu degetele prin blana lui
mai sunt niște boabe de strugure pe o farfurie
roiesc mușițele în jurul lor
și o albină cu aripi zdrelite bâzâind spre ele să dispară
este o veche umbră la care nu-ți mai afli locul
și pasărea ce-a băut apă luminoasă dintr-o frunză
îți piuie acum în gând cu glasul descurajat

*e vremea acum
e de plecat.*